

Traducere publicată cu acordul dlui prof. Dan Olaru, moștenitorul testamentar al traducerilor realizate de Paul Teodorescu

Paul Brunton, *The Secret Path*

First published in 1934

New editions 1969, 1983, 1994

This edition published in 2003

Copyright © Estate of Paul Brunton 1982

Published in 2003 by Rider, part of the Penguin Random House group of companies

The Author has asserted his right to be identified as the author of the Work.

© 2016 by Editura POLIROM, pentru ediția în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă : © iStockphoto.com/Jason Doly (jos), © Juric.P/Depositphotos.com (sus)

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

BRUNTON, PAUL

Cărarea secretă / Paul Brunton ; trad. : Paul Teodorescu. – Iași : Polirom, 2016

ISBN print : 978-973-46-1585-8

ISBN ePUB : 978-973-46-6344-6

ISBN PDF : 978-973-46-6345-3

I. Teodorescu, Paul (trad.)

294

Printed in ROMANIA

Paul Brunton

CĂRAREA SECRETĂ

Traducere de Paul Teodorescu

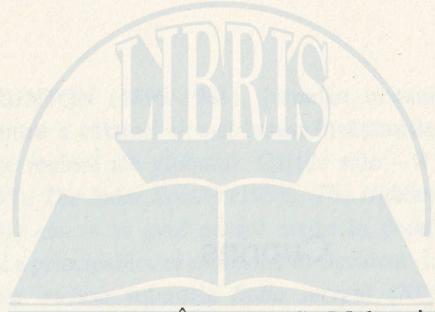
POLIROM

2016

PAUL BRUNTON (1898-1981), jurnalist britanic, a renunțat la carieră pentru a călători și a-și însuși învățările oamenilor sfinți din diferite regiuni ale globului. Cărțile sale – *A Search in Secret India* (1935), *The Inner Reality* (1939), *The Hidden Teaching Beyond Yoga* (1941) etc. – au avut un rol major în popularizarea gândirii orientale și a principaliilor ei exponenți în Occident. La Editura Polirom au mai fost traduse volumele *India secretă* (2013), *Un eremita în Himalaya* (2013), *Egiptul secret* (2014) și *Învățatura secretă de dincolo de yoga* (2015).

Cuprins

Introducere (Paul Cash)	7
I. Lângă un înțelept din Orient	9
II. Cea mai mare enigmă pentru știință : omul	27
III. Misteriosul Supraeu	45
IV. Practica repausului mental	62
V. O tehnică de autoanaliză	79
VI. Un exercițiu de respirație pentru controlul gândurilor	98
VII. Descoperirea intuiției	108
VIII. Descoperirea Supraeu	131
IX. Calea frumuseții divine	152
X. Evanghelia acțiunii inspirate	160
XI. Un ajutor spiritual în domeniul material	172
XII. Epilog	185

Pentru Înălțimea Sa Maharajahul din Burdwan

Introducere

Cum să înlătur partea mediocă din mine care se mulțumește cu puțin pentru că nu are viziunea sau puterea de a crea mai mult?

Cum să încetez să mai pretind că sunt mai bun decât sunt, ori doar să-mi doresc să fiu mai bun decât sunt, și chiar să fiu mai bun decât sunt?

Cum să fac, din propria mea voință, ceea ce aş vrea să facă Dumnezeu pentru mine? Si pentru prietenii mei aflați în suferință? Si pentru lume în general?

Cum să afli dacă asemenea lucruri sunt posibile pentru mine? Iar dacă sunt, cum să le înfăptuiesc?

Sugestiile (nu răspunsurile) pe care le dă *Cărarea secretă* la aceste chestiuni – și la alte chestiuni de primă importanță la începutul unui nou mileniu – o fac să fie o carte spirituală clasică. Paul Brunton a scris-o în doar patru săptămâni de inspirație neabătută, după câte se pare, la solicitarea marelui înțelept indian Ramana Maharshi. E a doua carte din cele unsprezece pe care le-a publicat în timpul vieții și din alte nouăsprezece care au fost extrase din voluminoasele carnete de notițe pe care le-a lăsat pentru a fi publicate postum.

La vîrstă de 35 de ani, acest om care avea să devină un înțelept recunoscut ca atare știa deja că nici un sistem de exerciții, reguli sau idei nu era suficient pentru a-l ajuta în misiunea sa. Știa că elementul cel mai important de care are nevoie căutătorul este unul pe care nu și-l poate asigura singur. Și a încercat să ceară – cu succes – în diferite moduri ca Ceva să se arate și să-l călăuzească.

Cărarea secretă ni le împărtășește pe cele mai sigure. Sunt metode bazate pe practici tradiționale, adaptate într-un mod verificat de-a lungul a șaptezeci de ani de zeci de mii de bărbați și femei contemporani din diferite clase sociale din întreaga lume.

Și totuși, deși aceste metode au fost bine promovate și s-a vorbit adesea despre ele, calea despre care vorbesc rămâne secretă. E o cale care se schimbă în funcție de călător, o cărare pentru o singură persoană, pe care nu poate merge sau despre care nu poate vorbi decât sufletul persoanei respective. Nu devine desuetă și e întotdeauna un drum al surprizelor și al descoperirii permanente.

Începe cu ceva aproape de neconceput. Duce la ceva complet inepuizabil.

Fie ca această carte mică să vă ajute să vă găsiți Calea.

Paul Cash
coeditor al însemnărilor lui Paul Brunton

Capitolul I

Lângă un înțelept din Orient

În urmă cu câțiva ani am făcut o călătorie în ținuturile din Răsărit, dorind să descopăr ultimele urme ale acelui „Orient mistic” despre care cei mai mulți dintre noi auzim vorbindu-se adesea, dar pe care puțini ajung să-l descopere. În cursul călătoriilor mele am întâlnit un om extraordinar care mi-a inspirat numai de către respect și căruia i-am consacrat apoi o umilă venerație. Căci, cu toate că aparținea prin tradiție clasei înțelepților din Orient – o clasă aproape dispărută în lumea modernă –, el evita orice consemnare despre viața lui și refuza orice încercare de a-i se face publicitate.

Timpul se precipită ca un torrent, urlând și trăgând oameni în cursa sa nestăpânită, încând în tumultul său gândirile cele mai adânci. Și cu toate acestea el, înțeleptul, se ținea deoparte și, aşezat liniștit pe țărmul înverzit, contempla acest spectacol gigantic cu surâsul calm al unui Buddha. Lumea ar vrea ca oamenii săi mari să-și măsoare viața cu măsura ei meschină, dar nu s-a inventat încă măsura care să atingă înălțimea lor, căci grandoarea unor astfel de oameni, dacă această denumire le este într-adevăr aplicabilă, nu derivă din ei însiși, ci din altă sursă.

Iar această sursă se prelungescă departe, în infinit. Ascunzându-se pe ici, pe colo, în diferite locuri secrete din Asia și Africa, un mic număr de clarvăzători au menținut tradițiile unei foarte vechi înțelepciuni. Ei trăiesc ca niște umbre și își păzesc comoara... neam de spectre, în aparență îndepărtați de toți, protejând secretele divine pe care viața și destinul împreună le-au încredințat lor spre păstrare.

Ceasul întâlnirii noastre a rămas întipărit în memoria mea. L-am întâlnit întâmplător. El a dat la o parte orice formulă banală de prezentare; un moment, ochii săi sibilini s-au adâncit într-o mea și a fost de ajuns această singură bătaie a clopotului timpului pentru ca el să judece toată intinderea trecutului meu și florile luminoase ce începuseră să crească din ea. În acea ființă așezată lângă mine era o mare forță impersonală care parcurgea etapele vieții mele cu o privire mult mai lucidă decât aceea pe care aş fi sperat vreodată să o am. Dormisem în patul parfumat al Afroditei, iar el a știut; pușesem geniile gândirii mele să cerceteze adâncurile spiritului meu în căutarea celei mai stranii și fascinante comori, iar el a văzut și asta. Simteam că, dacă aş putea la rândul meu să-l urmez în arcanele misterioase ale gândirii sale, toate necazurile mele ar dispărea, toate resentimentele mele să-ar topi în toleranță, aş înțelege în sfârșit viața și aş înceta să mai murmur contra ei. Cu toate că înțelepciunea sa nu era evidentă, cu toate că se înconjura de o rezervă aspră, îmi trezea un viu interes. El nu-și întrerupea tacerea obișnuită decât pentru a răspunde chestiunilor

cu subiect abstract ca natura sufletului, misterul lui Dumnezeu, puterile stranii care zac neîntrebuițate în mintea omului etc. Dar când i se întâmpla să vorbească mai mult, rămâneam captivat de vocea sa blândă, care mă înlănuia nemîscat sub lumina tropicală arzătoare sau în razele unui răsărit de lună. Căci vocea sa calmă era plină de autoritate și inspirația strălucea în privirea sa luminoasă. Fiecare frază care ieșea de pe buzele sale părea să conțină un fragment prețios din adevărul esențial. Teologii unui secol mai rigid predicau doctrina păcatului originar al omului; dar acest Adept predica doctrina bunătății originare a omului.

În prezența acestui înțelept aveai senzația unei absolute siguranțe și păci lăuntrice. Strălucirea sa spirituală te pătrundea în întregime. Am învățat să recunosc în persoana sa adevărurile sublime pe care le predica, iar atmosfera de neînchipuită sfîntenie ce-l înconjura mă făcea să mă cufund într-o mută venerație. Această personalitate cu adevărat divină nu poate fi descrisă. Aș fi putut să notez cuvintele acestui înțelept, să transcriu discursurile sale, dar elementul cel mai esențial al comunicărilor sale, parfumul subtil și discret al spiritualității sale emanând din toată ființa sa, nu va putea fi niciodată redat. Faptul că ard în fața imaginii sale puțină tămâie literară nu e decât o infimă parte din tributul pe care i-l datorez.

Nu poți uita niciodată minunatul său surâs, plin de pacea și înțelepciunea dobândite prin suferință și experiență. Nu am cunoscut om cu o putere de înțelegere mai

mare; puteai fi sigur că vei auzi de la el cuvinte care-ți vor lumina puțin calea și întotdeauna aceste cuvinte confirmau ceea ce-ți șoptise deja simțirea ta cea mai adâncă.

Cu toate acestea, văzut în repaus, chipul său avea o expresie de adâncă melancolie, dar era o melancolie resemnată și nu avea acea tristețe amară și revoltată pe care o vedem adesea... Se ghicea că, la un moment dat în viață, a îndurat o durere de nedescris.

Cuvintele acestui înțelept stau în memoria mea ca tot atâtea lumini. „În rarele întâlniri cu oameni înțelepti, culeg întotdeauna fructe de aur”, scrie în jurnalul său scriitorul Ralph Waldo Emerson. Cât despre mine, e sigur că am cules coșuri pline în timpul convorbirilor mele cu înțeleptul. Cei mai eminenți filozofi din Europa sunt departe de a fi de talia sa.

Dar a sosit și ceasul inevitabilei separări, căci timpul face la nesfârșit înconjurul bătrânlui nostru glob. M-am întors în Europa, unde m-am ocupat de unele și altele și mă pregăteam să plec încă o dată în Orient în curând. Îmi propuneam nici mai mult, nici mai puțin decât să traversez toată Asia și această explorare nu ar fi fost decât urmarea vechii mele căutări a ultimilor reprezentanți ai adevărătei înțelepciuni și magii orientale. Socoteam să parcurg deșerturile galbene ale Egiptului, să mă opresc la cei mai luminați șeici sirieni, să mă amestec cu fachirii de prin satele îndepărtate ale Irakului, care trec de la starea vizibilă la cea invizibilă, să le pun întrebări misticilor sufisti din Persia în moscheile cu bolți grațioase în formă de bulb și minarete zvelte, să fiu martorul

surprinzătoarelor performanțe ale yoghinilor magicieni în umbra violetă a templelor hinduse, să vorbesc cu lama făcători de minuni din Nepal și de la frontieră tibetană, să stau în mănăstirile budiste din Birmania și Ceylon, să mă angajez în convorbiri telepatice cu filozofii centenari din hinterlandul chinez și din deșertul Gobi.

Bagajele mele erau aproape gata, eram pe punctul de a pleca și puneam în ordine ultimele hârtii. Mi-am întors față de la străzile aglomerate ale marelui oraș în care locuiam.

„Londra e un adăpost pentru orice pasăre”, a scris subtilul Disraeli. Dar eu sunt o pasăre de modă veche, căci iubesc Londra liniștită din secolul al XVIII-lea și vechile ei scuaruri împrejmuite cu garduri – ele sunt pentru mine ca niște prieteni bine-veniți în deșertul modernității zgomotoase. Rătăcind noaptea pe lângă aceste plăcute scuaruri cu gazon văd fantome dintr-un secol apus, îmbrăcate în haine de satin și pantaloni până la genunchi. Nu-mi place Londra cu nenumărate automobile și oameni grăbiți. Îndrăgesc Londra din jurul largii Tamise – locuri ca Rotherhithe și Wapping. Acolo, hoinăind printre debarcaderele părăsite și pitoreștile cheiuri pline de mușchi, unde plutesc miroșuri marine, mă uit cum se duc și vin vapoare cu înfățișare romantică. Prefer să privesc o barjă mare bătută de vânturi cum coboară liniștită pe Tamisa, decât să privesc camioanele vopsite în culori stridente trecând pe străzi cu un zgomot nimicitor pentru nervi.